



DANIEL GHITA A PUS SISTEMUL LA PAMANT – Sentinta prin care judecatoarea Adina Ghita a desfiintat restrictiile pentru nevaccinati:

„Beneficiile acordate pentru vaccinati par recompense mascate pentru ei si elemente de presiune pentru nevaccinati. Un astfel de sistem de recompense si presiune e contrar normelor in vigoare. In Romania nu e reglementata obligatia de vaccinare. Vaccinarea si imbolnavirea nu pot fi o contraprestatie pentru recompense constand in drepturi si libertati”
(Motivarea)



Guvernul nu a catadicsit sa motiveze introducerea restrictiilor pentru romanii nevaccinati, in conditiile in care nu exista nicio dovada ca vaccinarea opreste transmiterea coronavirusului. Dimpotriva: sunt binecunoscute cazurile de persoane vaccinate care s-au infectat cu SARS-CoV-2 chiar si dupa trei doze de vaccin.

Ideile de mai sus au fost exprimate de catre **judcatoarea Adina Ghita (foto 2)** de la **Curtea de Apel Bucuresti** in sentinta nr. 68/2022 din **dosarul nr. 7478/2/2021**, unde, la solicitarea **deputatului PSD Daniel Ghita (foto 1)**, a anulat acele prevederi din HG nr. 118/2021 (privind prelungirea starii de alerta din noiembrie pana in decembrie 2021) care se refera la certificatul de vaccinare (certificatul verde / electronic / digital).

In plus, sunt nu doar discriminatorii, ci de-a dreptul contrare democratiei normele care pun presiune in sensul vaccinarii, acordand recompense pentru vaccinati si pedepsindu-i pe nevaccinati prin excluderea din viata sociala, adauga judecatoarea CAB.

Nu in ultimul rand, logica vaccinarii este una egoista: poate ca inteparea il ajuta pe individ sa faca o forma mai usoara de COVID, dar nu este de folos societatii, in conditiile in care coronavirusul continua sa se transmita, mai arata magistrata.

Inainte de a va lasa sa cititi cel mai important fragment din motivare, subliniem faptul ca intre reclamant si judecatoare nu exista nicio legatura de rudenie, coincidenta de nume fiind pur intamplatoare.

Prezentam principalul pasaj din motivarea sentintei:

„In ce priveste fondul cauzei, se retin urmatoarele:

Potrivit art. 37 al.3 din Codul administrativ:

'(3) In cazul incetarii mandatului sau, in conditiile prevazute de Constitutie, pana la depunerea juramantului de catre membrii noului Guvern, Guvernul continua sa emita numai actele cu caracter individual sau normativ, necesare pentru administrarea treburilor publice, fara a promova politici noi. In aceasta perioada, Guvernul nu poate sa emita ordonante sau ordonante de urgenta si nu poate initia proiecte de lege'.

Ca urmare, fata de acest text legal, se constata ca Guvernul avea competenta legala de a emite prezenta hotarare

de guvern, aceasta nefiind nici ordonanta si nici ordonanta de urgenta, si neinstaurand nicio politica noua.

Din contra, din lecturarea sa se constata ca, prin intermediul HG 1183/2021, se mentin o serie de masuri dispuse anterior, si anume starea de alerta, si se reglementeaza intr-un mod similar celui anterior masurile ce se impun populatiei pentru perioada de 30 de zile in care aceasta este in vigoare.

Fata de gradul mare de similitudine al HG 1183/2021 cu hotarari de guvern anterioare, se retine ca aceasta face parte dintr-o politica de stat existenta anterior demiterii Guvernului si care, deci, nu are caracterul de a fi noua.

Ca urmare, acest argument de nevaliditate invocat de reclamant nu este intemeiat. Faptul ca Guvernul demisionar si-a exercitat corespunzator sau necorespunzator atributiile in ce priveste gestionarea sistemului sanitar si a pandemiei COVID nu poate face obiectul prezentei actiuni, existand mecanisme constitutionale de control al activitatii Guvernului.

Chiar daca acestea sunt aplicate, cum este cazul dedus judecatii, Guvernul emitent fiind un guvern demis, acest aspect nu lipseste organul executiv de competenta legala de a emite acte administrative in administrarea treburilor publice, conform atributiilor stabilite de art. 110 al.4 din Constitutie si de art. 37 din Codul administrativ, actele administrative care se incadreaza in aceste prevederi neputand fi anulate pe motive ce pot fi invocate doar in vederea aplicarii sanctiunii demiterii puterii executive: gresita gestionare a treburilor publice, nepricepere, activitate gresita de guvernare etc.

In ce priveste criticile aduse certificatului verde, se constata ca acestea nu pot fi analizate in cauza de fata, obiectul prezentei hotarari nefiind reglementarea efectiva a certificatului verde, care este realizata prin alte acte normative; obiectul prezentei hotarari il constituie prelungirea starii de alerta si conditiile de participare la viata privata si publica a persoanelor aflate in Romania in perioada de activitate a hotararii, si doar acesta poate fi analizat, impactul prezentei hotarari judecatoresti asupra certificatului verde ca atare fiind indirect si limitat la conditiile de folosire a sa in functie de situatia pe care o constata.

Ca urmare, in prezentul litigiu nu se poate analiza legalitatea instituirii certificatului verde, deoarece acesta nu a fost instituit prin HG 1183/2021, criticile aduse sub acest aspect fiind fara legatura cu obiectul cauzei.

In ce priveste legalitatea adoptarii HG 1183/2021, prin expunerea de motive a Legii 55/2020 se indica necesitatile si principiile care au stat la baza actului normativ mentionat, care constituie cheia in care acest act normativ trebuie interpretat, acestea fiind stabilite 'luand in considerare necesitatea asigurarii in continuare, chiar si dupa incetarea starii de urgenta, a unei protectii adecvate impotriva imbolnavirii cu coronavirusul SARS-CoV-2, dar si crearea in acelasi timp a premiselor-cadru pentru revenirea etapizata, fara sincope majore, la situatia de normalitate, inclusiv prin relaxarea masurilor luate in contextul instituirii si prelungirii de catre Presedintele Romaniei a starii de urgenta pe teritoriul Romaniei, avand in atentie experienta statelor grav afectate de evolutia virusului si masurile care au avut impact pozitiv in prevenirea si limitarea raspandirii acestuia, inclusiv dupa luarea masurilor initiale de prima urgenta, in considerarea necesitatii instituirii, inclusiv la nivel legislativ, in contextul existentei unei situatii de urgenta de amploare si intensitate deosebita, a unor mecanisme care sa protejeze, in mod adecvat si cu prioritate, drepturile conventionale, unionale si constitutionale la viata, la integritate fizica si la ocrotirea sanatatii si avand in vedere obligatia instituita de Legea fundamentala in sarcina statului de a lua masuri pentru asigurarea igienei si a sanatatii publice a cetatenilor, intrucat, in conformitate cu prevederile art. 53 din Constitutia Romaniei, republicata, exercitiul unor drepturi sau al unor libertati poate fi restrans numai prin lege si numai daca se impune, dupa caz, intre altele, pentru apararea ordinii, a sanatatii publice, dar si a drepturilor si a libertatilor cetatenilor, in conditiile in care, in contextul situatiei de criza generate de pandemia de COVID-19, este necesara adoptarea de catre Parlamentul Romaniei, prin lege, a unor masuri restrictive, cu caracter esentialmente temporar si, dupa caz, gradual, proportionale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea si inlaturarea amenintarilor iminente la adresa drepturilor conventionale, unionale si constitutionale la viata, integritate fizica si sanatate ale persoanelor, in mod nediscriminatoriu, si fara a aduce atingere existentei altor drepturi sau libertati fundamentale',

iar in art. 1 din Legea 55/2020 se prevede:

'Art. 1

(1) Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata starii de alerta declarate in conditiile legii, in vederea prevenirii si combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor masuri temporare si, dupa caz, graduale, in scopul protejarii drepturilor la viata, la integritate fizica si la ocrotirea sanatatii, inclusiv prin restrangerea exercitiului altor

drepturi si libertati fundamentale.

(2) Masurile restrictive de drepturi prevazute in prezenta lege, precum si, dupa caz, cele de renuntare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalitatii de tratament juridic pentru situatii identice sau comparabile'.

In cadrul Deciziei 392/2020, in analiza criticii de neconstitutionalitate a dispozitiilor art. 3 alin. (2) si ale art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 55/2020 privind unele masuri pentru prevenirea si combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, si stabilind ca sunt constitutionale in raport cu criticile formulate, Curtea Constitutionala a Romaniei stabileste urmatoarele:

50. Analizand, in continuare, al doilea aspect de neconstitutionalitate invocat de autoarea exceptiei, Curtea constata ca acesta vizeaza dispozitiile Legii nr. 55/2020 care reglementeaza competenta Guvernului de a emite hotarari prin care sa dispuna prelungirea starii de alerta, in critica formulata sustinandu-se ca prin aceste prelungiri se poate ajunge la o permanentizare a restrangerii exercitiului unor drepturi fundamentale.

51. Fata de aceste critici, Curtea aminteste ca instituirea starii de alerta, in conditiile Legii nr. 55/2020, reprezinta decizia Guvernului de a interveni printr-un ansamblu de masuri, pentru a raspunde situatiei urgente, de o amploare si intensitate deosebite, in conditiile in care viata si sanatatea persoanelor sunt amenintate. Intrucat, asa cum se afirma in chiar primul articol al actului normativ, o astfel de imprejurare impune actiuni care pot avea drept consecinta restrangerea exercitiului unor drepturi sau libertati, Legea nr. 55/2020 a reafirmat, in cuprinsul art. 2, conditiile constitutionale ale art. 53 din Legea fundamentala in care o astfel de restrangere poate avea loc. Astfel, masurile dispuse in timpul starii de alerta nu pot avea decat caracter temporar si trebuie sa fie proportionale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situatiei care a impus instituirea starii de alerta, respectiv pandemia de COVID-19. Dispozitiile art. 1 alin. (1) precizeaza si ca masurile dispuse trebuie sa fie graduale. De asemenea, restrangerea exercitiului unor drepturi fundamentale nu poate fi justificata decat in masura in care este necesara 'pentru prevenirea si inlaturarea amenintarilor iminente la adresa vietii, sanatatii persoanelor, mediului inconjurator, valorilor materiale si culturale importante ori a proprietatii'. Totodata, prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 subliniaza ca 'Masurile restrictive de drepturi prevazute in prezenta lege, precum si, dupa caz, cele de renuntare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalitatii de tratament juridic pentru situatii identice sau comparabile'. Tot din continutul art. 1 alin. (1) si (2) din Legea nr. 55/2020 reiese ca masurile dispuse pe durata starii de alerta sunt cele consacrate prin lege.

52. Pentru a garanta caracterul temporar al masurilor dispuse in timpul starii de alerta, dispozitiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prevad ca starea de alerta nu poate fi dispusa decat pentru o perioada de cel mult 30 de zile. Cu toate acestea, in masura in care, dupa expirarea termenului de aplicabilitate a hotararii anterioare a Guvernului de instituire a acestei stari, se constata ca ratiunile care au determinat-o se mentin, legea prevede posibilitatea prelungirii starii de alerta, pentru acelasi termen limitat. Decizia Guvernului este circumscrisa unor conditii obiective, clare, respectiv 'ori de cate ori analiza factorilor de risc indica necesitatea mentinerii raspunsului amplificat pentru o perioada suplimentara' si 'pentru motive temeinice' [art. 3 alin. (2) si art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020]. Pentru a asigura transparenta criteriilor pe care Guvernul le evalueaza cu prilejul declararii si al prelungirii starii de alerta, in cuprinsul art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 legiuitorul a prevazut, in mod expres, ca vor fi avute in vedere: a) amploarea situatiei de urgenta, respectiv manifestarea generalizata a tipului de risc la nivel local, judetean sau national; b) intensitatea situatiei de urgenta, respectiv viteza de evolutie, inregistrata sau prognozata, a fenomenelor distructive si gradul de perturbare a starii de normalitate; c) insuficienta si/sau inadecvarea capabilitatilor de raspuns; d) densitatea demografica in zona afectata de tipul de risc; e) existenta si gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionarii tipului de risc.

53. Circumscrierea clara a starii de alerta existentei conditiilor obiective care impun declararea acesteia reiese si din prevederile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 55/2020, care precizeaza ca: 'Starea de alerta inceteaza, inainte de implinirea termenului pentru care a fost declarata ori prelungita, atunci cand analiza factorilor de risc indica faptul ca nu mai este necesara mentinerea unui raspuns amplificat'.

54. Alaturi de aceste cerinte, masurile dispuse odata cu emiterea hotararilor Guvernului pentru prelungirea starii de alerta sunt conditionate de respectarea acelorasi exigente referitoare la restrangerea exercitiului unor drepturi sau libertati aplicabile si in cazul declararii starii de alerta. Analizand aceste prevederi legale, Curtea constata ca reglementarile referitoare la prelungirea starii de alerta prevad cerinte si criterii clare si suficiente pentru ca decizia executivului sa fie circumscrisa in mod strict existentei conditiilor obiective generate de evolutia si efectele pandemiei de COVID-19, astfel incat disparitia factorilor care ameninta viata si sanatatea persoanelor sa justifice si sa determine decizia de incetare a starii de alerta. Dispozitiile art. 3 alin. (2) si ale art. 4 alin. (1) din Legea nr.

55/2020 nu permit, așa cum susține autoarea excepției, o permanentizare a stării de alertă, ci doar prevăd menținerea acesteia atât timp cât se păstrează condițiile obiective care justifică instituirea unor măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale, cu respectarea condițiilor constituționale ale art. 53. Prin urmare, Curtea apreciază ca dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu contravin, prin continutul lor, acestor prevederi constituționale'.

Din textele legale citate mai sus, așa cum au fost interpretate prin Decizia 392/2021 a CCR, reiese că, la adoptarea actului administrativ normativ de instituire a stării de alertă, paratul trebuie să respecte o serie de principii, și anume că măsurile restrictive adoptate trebuie să aibă caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, să fie proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al situației aflate la baza stării de alertă, să fie necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale, măsurile instituite în cadrul stării de alertă având ca scop protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercitiului altor drepturi și libertăți fundamentale și urmând a se dispune cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Ca urmare, prin ipoteza, măsurile instituite prin hotărârea de guvern criticată afectează drepturile și libertățile persoanelor, aspect recunoscut atât în Legea 55/2020, în Decizia 392/2021 a CCR, cât și în cadrul acesteia.

Problemele care vor fi analizate în prezentul litigiu sunt dacă modalitatea în care aceste măsuri afectează drepturile și libertățile fundamentale prevăzute în Constituție este temporară, dacă aceasta este necesară pentru scopul urmărit, dacă ingerința în drepturile persoanelor este proporțională cu nivelul de gravitate al amenințării care a atras-o, precum și dacă ele se aplică nediscriminatoriu, tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

Cu privire la caracterul temporar, se observă că acestea sunt adoptate pentru perioade de 30 de zile, astfel încât această cerință este satisfăcută.

Imprejurarea că, prin prelungirea succesivă și imposibilitatea de facto a cenzurării hotărârilor de guvern emise în termenul de 30 de zile de valabilitate, acestea au avut o durată mai mare de 30 de zile, nu are relevanță cu privire la cauzele de nulitate ale hotărârii ce face obiectul cauzei, deoarece aceasta a avut o valabilitate de numai 30 de zile, așa cum este prevăzut de lege, și dificultatea controlului judiciar prin prisma absenței unui cadru judiciar corect reglementat nu are efect cu privire la valabilitatea sa.

De asemenea, faptul că, prin actul administrativ criticat, se mențin o serie de măsuri adoptate anterior prin alte acte administrativ normative nu are semnificația invocată de reclamant a încălcării Legii 55/2020. Este firească împrejurarea că, de vreme ce anumite măsuri sunt considerate oportune a fi aplicate și de vreme ce acestea erau deja în vigoare la data edictării actului administrativ atacat, acestea se vor menține, nu institui; nu se pot institui aceleași măsuri la adoptarea fiecărei hotărâri de guvern consecutive, procedeele fiind lipsite de logică juridică.

F



aptul ca durata de activitate a masurilor mentinute prin hotarari de guvern consecutive nu depaseste 30 de zile satisface cerinta Legii 55/2020 cu privire la temporalitatea lor.

In ce priveste cerintele ca masurile sa fie necesare pentru scopul urmarit, ca ingerinta in drepturile persoanelor sa fie proportionala cu nivelul de gravitate al amenintarii care a atras-o si ca acestea sa fie nediscriminatorii, Curtea observa ca, fiind acte administrativ normative derogatorii de la ordinea juridica comuna, in cadrul lor trebuie sa se regaseasca motivele pentru care paratul a apreciat ca masurile dispuse in cuprinsul lor indeplinesc cerintele indicate anterior. In acelasi sens stabilesc si prevederile art. 3, art. 30 al.1 lit.b si art. 31-32 din Legea 24/2000 privind normele de tehnica legislativa pentru elaborarea actelor normative.

In speta, critica reclamantului priveste instituirea unui regim diferit de participare la viata publica si privata intre persoanele care beneficiaza de certificat de vaccinare cu schema completa, persoanele care au trecut prin boala, persoanele care prezinta rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore, persoanele care prezinta rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore si persoanele care nu prezinta dovada pentru niciuna din imprejurarile de mai sus.

Cu titlu prealabil, se retine ca in cuprinsul hotararii contestate nu s-a stabilit ca persoanele care beneficiaza de certificat de vaccinare cu schema completa si persoanele care au trecut prin boala nu pot contracta sau transmite virusul SARS-CoV-2.

Nu sunt invocate dovezi medicale acceptate de OMS potrivit cu care trecerea prin boala sau vaccinarea cu schema completa atrag imunitate totala de la contractarea acestui virus si determina imposibilitatea transmiterii lui. Din contra, asa cum reiese din datele din nota de fundamentare a acesteia si din situatiile statistice prezentate de Institutul National de Sanatate Publica din Romania, persoanele care au trecut prin boala se pot reinfecta cu virusul SARS-CoV-2 si toate persoanele care au facut schema completa de vaccinare pot sa se infecteze cu acest virus, maladia cunoscand grade de severitate diferita. Toate persoanele care se infecteaza sau reinfecteaza cu virusul SARS-CoV-2 sunt contagioase, trecerea prin boala sau vaccinarea avand efect cu privire la modalitatea in care organismul propriu suporta simptomele infectarii, si nu cu privire la posibilitatea de a transmite virusul catre alte persoane, care se mentine.

Imprejurarea ca gradul de contagiozitate poate fi mai redus, asa cum invoca paratul, potrivit unui studiu recent, decat la persoanele nevaccinate si netrecute prin boala, este irelevant, de vreme ce nu exista nicio modalitate de a depista, ab initio si in absenta unui test de specialitate, daca persoana respectiva este sau nu contagioasa in intervalul prevazut in hotararea de guvern critica.

Singurele dovezi medicale cu grad mare de certitudine, la acest moment, a faptului ca o persoana nu poate transmite virusul SARS-CoV-2 la alte persoane cu care intra in contact este rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore si rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore. De altfel, din acest motiv reclamantul nici nu critica instituirea masurilor prin care se solicita, in scopul participarii la viata publica sau privata, a rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore, sau a rezultatului negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore, apreciind, in cadrul actiunii, ca aceste masuri sunt singurele justificate.

Ca urmare, legalitatea instituirii acestor din urma cerinte nu face obiectul prezentului litigiu.

Curtea retine ca obligatia motivarii actului administrativ reprezinta o cerinta de legalitate a acestuia unanim acceptata atat pe plan intern, cat si la nivel comunitar.

Instanta subliniaza cu valoare de principiu ca, privitor la necesitatea motivarii in fapt si in drept, intr-o masura suficienta si de natura a permite mai apoi exercitarea neingradita a controlului judiciar al instantei de judecata, s-a pronuntat Inalta Curte de Casatie si Justitie prin Decizia nr. 1580 din 11 aprilie 2008 a Sectiei de Contencios Administrativ si Fiscal, publicata, aratandu-se in aceasta ca puterea discreționara conferita unei autoritati nu poate fi privita, intr-un stat de drept, ca o putere absoluta si fara limite, caci exercitarea dreptului de apreciere prin incalcarea drepturilor si libertatilor fundamentale ale cetatenilor prevazute de Constitutie ori de lege constituie exces de putere, in contextul in care Constitutia Romaniei prevede in art. 31 alin. 2 obligatia autoritatilor de a asigura informarea corecta a cetateanului si asupra problemelor de interes personal. Prin urmare, orice decizie de natura a produce efecte privind drepturile si libertatile fundamentale trebuie motivata nu doar din perspectiva competentei de a emite acel act, ci si din perspectiva posibilitatii persoanei si a societatii de a aprecia asupra legalitatii masurii, respectiv asupra respectarii granitelor dintre puterea discreționara si arbitrarium, fiindca a accepta teza potrivit careia autoritatea nu trebuie sa-si motiveze deciziile echivaleaza cu golirea de continut a esentei democratice si a statului de drept bazat pe principiul legalitatii.

Cu alte cuvinte, in conditiile in care autoritatile sunt obligate sa asigure informarea corecta a cetatenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora si in conditiile in care deciziile acestor autoritati sunt supuse controlului judecatoresc pe calea contenciosului administrativ, nu se poate sustine ca este permisa absentia motivarii explicite a actului administrativ atacat.

In lipsa motivarii explicite a actului administrativ, posibilitatea atacarii in justitie a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecatorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativa sa ia o anumita masura si absentia acestei motivari favorizeaza emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce lipseste de orice eficienta controlul judecatoresc al actelor administrative.

Prin urmare, motivarea reprezinta o obligatie generala, aplicabila oricarui act administrativ, ea reprezinta o conditie de legalitate a actului, care face obiectul unei aprecieri in concreto, dupa natura acestuia si contextul adoptarii sale, iar obiectivul sau este prezentarea intr-un mod clar si neechivoc a rationamentului institutiei emitente a actului.

Motivarea urmareste o dubla finalitate: indeplineste, in primul rand, o functie de transparenta in profitul beneficiarului actului (care va putea, astfel, sa verifice daca actul este sau nu intemeiat) si permite, de asemenea, instantei sa realizeze controlul sau jurisdictional. Deci, in cele din urma, permite reconstituirea rationamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia.

Asadar, a motiva implica a face cunoscute cu claritate elementele de fapt si de drept care permit intelegerea si aprecierea legalitatii sale, iar importanta acestei exigente depinde in mod considerabil de natura actului, de contextul juridic in care el intervine, precum si de interesul pe care destinatarul actului ar putea sa le aiba in primirea acestor explicatii si deci motivarea trebuie sa permita judecatorului sa exercite un control asupra elementelor de fapt si de drept care au servit drept baza de exercitare a puterii de apreciere, deci trebuie realizata intr-un mod suficient de detaliat, prin indicarea in speta de fata a motivelor pentru care autoritatea emitenta a ajuns la concluzia necesitatii imputarii acestor sume reclamantei. Cu alte cuvinte, motivarea trebuia sa fie efectiva, respectiv completa, precisa si circumstantiala.

De altfel, si in jurisprudenta comunitara s-a retinut ca motivarea trebuie sa fie adecvata actului emis si trebuie sa

prezinte de o maniera clara si neechivoca algoritmul urmat de institutia care a adoptat masura atacata, astfel incat sa li se permita persoanelor vizate sa stabileasca motivarea masurilor si, de asemenea, sa permita curtilor comunitare competente sa efectueze revizuirea actului (cauza C-367/1995).

Astfel cum a decis Curtea Europeana de Justitie, amploarea si detalierea motivarii depind de natura actului adoptat, iar cerintele pe care trebuie sa le indeplineasca motivarea depind de circumstantele fiecarui caz. O motivare insuficienta sau gresita este considerata a fi echivalenta cu o lipsa a motivarii actelor. Mai mult decat atat, insuficienta motivarii sau nemotivarea atrage nulitatea sau nevalabilitatea actelor comunitare (cauza C-41/1969).

O detaliere a motivelor este necesara si atunci cand institutia emitenta dispune de o larga putere de apreciere, caci motivarea confera actului transparenta (particularii putand verifica daca actul este corect fundamentat) si, in acelasi timp, permite exercitarea de catre curte a controlului jurisdictional (cauza C-509/1993).

Or, in cauza este incontestabil ca autorul actului administrativ atacat, ce era dator sa-l motiveze si in fapt si in drept (in contextul in care Curtea subliniaza ca motivarea unui act administrativ are doua laturi esentiale, respectiv indicarea textelor legale aplicabile situatiei date, precum si, in al doilea rand, indicarea imprejurarilor de fapt pe baza carora s-a retinut aplicabilitatea acelor texte legale), nu a respectat aceasta cerinta legala. Din perspectiva instantei de judecata, motivarea este decisiva pentru a face demarcatia intre actul administrativ adoptat in cadrul marjei de apreciere conferite de lege si cel adoptat prin exces de putere, astfel cum este definit acest termen in articolul 2 alin. 1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 (Inalta Curte de Casatie si Justitie, Decizia nr. 1153/2008).

Motivarea actului administrativ este menita a evita dobandirea de catre autoritate a unei puteri discreționare, precum si a asigura exercitarea, de catre subiectul de drept caruia i se adreseaza, a dreptului la aparare si a celui la un proces echitabil, reglementat prin art. 6 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului, conditie a carui nesocotire atrage anulabilitatea actului (Inalta Curte de Casatie si Justitie, Decizia nr. 1384/2008).

In continuarea celor aratate privitor la asigurarea dreptului la un proces echitabil celui caruia i se adreseaza actul administrativ, aminteste Curtea ca Curtea Europeana a Drepturilor Omului nu inceteaza sa scoata in evidenta principiul fundamental al preeminentei dreptului afirmat inca din hotararea 'Sunday Times' din 26 aprilie 1979, in contextul in care este stiut ca beneficiar al garantiilor asupra carora statueaza art. 6 din Conventie, amintit in alineatul precedent, este 'orice persoana' (Decizia din 17 decembrie 1968, plangerea nr. 3798/68).

In concluzie, Curtea considera ca absentia motivarii actului administrativ atacat constituie o incalcare a principiului de a asigura informarea corecta a tuturor persoanelor asupra problemelor de interes personal ale acestora.

O concluzie contrara ar fi de natura sa infranga si prevederile art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene ce consacra 'dreptul la buna administrare' (conform alineatelor 1 si 2 din acest articol: 'orice persoana are dreptul de a beneficia, in ce priveste problemele sale, de un tratament impartial, echitabil si intr-un termen rezonabil din partea institutiilor, organelor, oficiilor si agentilor Uniunii si acest drept include in principal: (a) dreptul oricarei persoane de a fi ascultata inainte de luarea oricarei masuri individuale care ar putea sa ii aduca atingere; (b) dreptul oricarei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidentialitate si de secretul profesional si comercial; (c) obligatia administratiei de a-si motiva deciziile') – ceea ce evident ca nu poate fi acceptat.

Mai mult decat atat, ar nesocoti principiul 'egalitatii armelor', care cere ca 'fiecare parte la un astfel de proces sa beneficieze de o posibilitate rezonabila de a-si expune cauza in fata instantei in conditii care sa nu o dezavantajeze in mod semnificativ vis-a-vis de partea adversa' (Curtea EDO, *Dombo Beheer BV c. Olanda*, hotararea din 27 octombrie 1993, nr. 274, p. 19; *Comisia EDO, dec. din 16 iulie 1968*, plangerea nr. 2804/66 *Annuaire de la Convention*, vol. XI, p. 381; Curtea EDO, *Georgiadis c. Greciei*, hotarare din 29 mai 1997), dar si pe cel al prezumtiei de nevinovatie, fiindca obligatia respectarii prezumtiei de nevinovatie revine nu doar judecatorului, ci tuturor autoritatilor statului (Curtea EDO, *Allenet de Ribemont*, hotarare din 10 februarie 1995, nr. 308, p. 16; Curtea EDO, *Daktaras c. Lituaniei*, hotarare din 10 octombrie 2000).

Motivarea actului administrativ constituie o garantie impotriva arbitrariului si se impune cu deosebire in cazul actelor prin care se modifica ori se suprime drepturi sau situatii juridice individuale si subiective.

Aceasta nu poate fi limitata la considerente legate de competenta emitentului ori la temeiul de drept al

acesteia, ci trebuie sa contina si elementele de fapt care sa permita, pe de-o parte, destinatarilor sa cunoasca si sa evalueze temeiurile deciziei, iar pe de alta parte, sa faca posibila exercitarea controlului de legalitate.

In speta dedusa judecatii, se indica o serie de texte legale, referate si acte administrativ normative anterioare, insa nu se motiveaza, in fapt si in drept, nici prin nota de fundamentare si nici prin preambulul hotararii criticate, de ce se stabilesc masuri preferentiale de participare la viata privata si publica a persoanelor care au trecut prin boala sau au parcurs schema completa de vaccinare. Paratul nu arata, in mod obiectiv, de ce aceste persoane au posibilitatea de a exercita mai multe drepturi civile decat cele care nu au trecut prin boala sau nu au parcurs schema completa de vaccinare, de ce acestea nu trebuie sa faca dovada ca nu sunt contagioase cu virusul SARS-COV 2, desi este medical acceptat ca si aceste persoane se pot infecta si pot transmite acest virus. Paratul nu a indicat care este beneficiul public al trecerii prin boala sau vaccinarii din perspectiva transmisibilitatii virusului, fata de faptul ca ambele hotarari de guvern sunt adoptate pentru a ocroti valoarea sanatatii publice, care este modalitatea in care comunitatea afectata de incidenta unui mare numar de cazuri de infectare este protejata prin tratamentul legal favorabil instituit pentru aceste persoane.

De asemenea, legiuitorul secundar nu explica de ce persoanele care au trecut prin boala sau care au parcurs schema completa de vaccinare au situatii juridice identice, pentru perioadele stabilite prin hotararile de guvern, cu cele care prezinta dovada medicala ca nu sunt contagioase cu virusul SARS-COV-2, care sunt argumentele medicale pentru care, din perspectiva interesului public de a reduce raspandirea virusului in cauza in comunitate, interes ce sta la baza adoptarii hotararii indicate, starea de fapt in care se afla cele trei categorii de persoane, ca si contagiozitate, este identica.

In plus, legiuitorul nu explica din punct de vedere factic si medical de ce o persoana cu schema completa de vaccinare beneficiaza de drepturile civile stabilite prin cele doua hotarari, indiferent de data vaccinarii, si de ce exista o diferenta intre perioadele pentru care beneficiaza de drepturi civile persoanele vaccinate si cele trecute prin boala.

De asemenea, nu se stabileste ce reprezinta notiunea de 'schema completa de vaccinare', din punct de vedere medical si al caracteristicilor medicale ale acestei notiuni.

Nerespectarea obligatiei de motivare a actului administrativ se sanctioneaza cu anulara acestuia, instanta fiind in imposibilitate de a cenzura legalitatea actului administrativ in absenta cunoasterii motivelor de fapt si de drept pe care acesta s-a fundamentat.

Ca urmare, din aceasta perspectiva, actul administrativ normativ criticat este afectat de nulitate in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestui act administrativ normativ la serviciile si activitatile mentionate in cadrul sau si al anexelor la acesta, indiferent de persoana fizica sau juridica, de drept privat sau de drept public, care le asigura sau care le organizeaza, de prezentarea dovezii trecerii prin boala sau de prezentarea dovezii realizarii schemei complete de vaccinare.

Curtea retine ca sunt corecte sustinerile paratului, relativ la art. 34 din Constitutia Romaniei, ca dreptul la ocrotirea sanatatii persoanei presupune, din partea statului, doua obligatii principale – si anume: de abtinere, respectiv de a nu aduce atingere sanatatii persoanei prin recurgerea la actiuni violente / nonviolente, si de asigurare a cadrului necesar protejarii dreptului, ambele subsumate interesului public legitim, precum si ca relaxarea treptata presupune evitarea oricaror riscuri de escaladare a cazurilor, prin redeschiderea anumitor evenimente sociale treptat, fiind necesara luarea unor masuri de precautie, cea mai la indemana fiind aceea ca persoanele sa faca dovada ca nu sunt purtatoare de virus, si astfel ca nu vor contribui la raspandirea acestuia in cadrul comunitatii.

De asemenea, este corect ca masurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restranse de autoritatile competente si reprezinta o restrangere a exercitiului libertatii de circulatie si a libertatii intrunirilor.

Asa cum arata paratul, nu exista discriminare cand instituirea unor criterii 'este justificata obiectiv de un scop legitim'.

In speta dedusa judecatii, inasa, nici din cuprinsul actului administrativ normativ contestat, nici din inscrierile care stau la baza acestuia si care au fundamentat adoptarea lui nu reiese in ce mod

prezentarea dovezii privind vaccinarea persoanelor sau trecerea prin boala serveste scopului legitim de limitare a raspandirii pandemiei, care sunt dovezile medicale din care rezulta ca aceste persoane nu sunt contagioase si pentru ce perioada de timp nu sunt contagioase.

O motivare in acest sens era cu atat mai necesara, cu cat din datele statistice si medicale care stau la baza sa reiese ca exista un procentaj de persoane vaccinate care s-au imbolnavit si chiar au decedat din cauza virusului SARS-COV-2. Deci reiese ca persoanele vaccinate pot contracta si transmite virusul in discutie.

In ce priveste fondul problemelor litigioase, si anume daca modalitatea in care masurile criticate afecteaza drepturile si libertatile fundamentale prevazute in Constitutie este necesara pentru scopul urmarit, daca ingerinta in drepturile persoanelor este proportionala cu nivelul de gravitate al amenintarii care a atras-o, precum si daca ele se aplica nediscriminatoriu, tuturor persoanelor aflate in situatii identice sau similare, Curtea retine ca, asa cum reiese din actele din dosarul administrativ, din situatiile statistice intocmite de INS, de situatia transmisiunii virusului raportata de tari cu o rata mare de vaccinare si din datele medicale de notorietate despre pandemie, aceste cerinte nu sunt indeplinite.

Astfel, atat din motivarile din nota de fundamentare, cat si din celelalte aspecte citate, reiese ca beneficiile vaccinarii sau trecerii prin boala sunt strict personale, acestea crescand capacitatea de aparare a organismului persoanei in cauza fata de boala, reducand severitatea simptomelor si scazand riscul de deces.

Se arata, de asemenea, ca persoanele vaccinate sau trecute prin boala au risc scazut de agravare a bolii si, deci, presiunea ingrijirii lor este mai redusa pentru sistemul public de sanatate decat presiunea ingrijirii persoanelor care nu au trecut prin boala sau nu s-au vaccinat.

In acelasi sens s-a aparat paratul (n.r. Guvernul Romaniei) si in intampinarea depusa, si in acelasi sens a argumentat si intervenientul accesoriu (n.r. Ministerul Afacerilor Interne), aratand ca, relativ la vaccinarea populatiei, scopul activitatii de vaccinare a populatiei este asigurarea dreptului la sanatate individuala si colectiva, prin eliminarea sau reducerea morbiditatii, invaliditatii si a mortalitatii prin boli transmisibile. Activitatea de vaccinare este o componenta principala, prioritara a sistemului de sanatate publica prin care se urmareste asigurarea sanatatii indivizilor in cadrul unor comunitati sanatoase.

Aceleasi principii – reducerea morbiditatii si mortalitatii ca urmare a infectarii cu virusul SARS COV 2 si, prin aceasta, mentinerea capacitatii de asistenta medicala din partea sistemului public de sanatate si limitarea efectelor negative pe care pandemia de COVID-19 le-a produs asupra societatii, economiei si vietii oamenilor – stau la baza strategiei de vaccinare din Romania, aprobate prin H.G. nr. 1.031 din 27 noiembrie 2020 privind aprobarea Strategiei de vaccinare impotriva COVID-19 in Romania.

In conformitate cu strategia de vaccinare aprobata de Comitetului national de coordonare a activitatilor privind vaccinarea impotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntara / neobligatorie, gratuita si se face cu vaccinuri autorizate de Agentia Europeana a Medicamentului si reprezinta un instrument important pentru prevenirea raspandirii pandemiei, scaderea supraincercarii unitatilor sanitare, permitand de asemenea redeschiderea unitatilor sanitare pentru pacienti non-Covid.

De altfel, apararile celor doua institutii care sunt parti in cauza au grad mare de similaritate si constituie, in fapt, o pledoarie pentru necesitatea vaccinarii, ambele institutii recunoscand ca masurile dispuse urmaresc sa ii protejeze pe cei ce se conformeaza politicii publice privind vaccinarea.

Curtea observa ca acestea nu analizeaza problema contagiozitatii acestor persoane si a inexistentiei riscului de a transmite boala in contextul participarii la manifestarile vietii publice si private. Practic, este vorba de doua aspecte complet diferite si fara legatura intre ele ale pandemiei: cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate la numarul de imbolnaviri si reducerea transmiterii comunitare a virusului.

Masurile de restrictie a dreptului de circulatie si a dreptului de asociere, in sens larg, au ca scop declarat reducerea transmiterii comunitare a virusului.

Acestea nu au nicio legatura directa cu cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate la numarul de imbolnaviri.

Paratul si intervenientul arata ca, prin vaccinare, se favorizeaza cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate, ceea ce ar putea fi real. Insa vaccinarea nu este obligatorie, iar masurile dispuse in favoarea persoanelor vaccinate sau trecute prin boala care au ca obiect favorizarea dreptului la circulatie al acestora si a dreptului la asociere, in sens larg, nu au ca obiect aspecte legate de vaccinare sau trecerea prin boala.

Pe de alta parte, exercitarea libertatii de circulatie si de asociere are impact cu privire la transmiterea comunitara a virusului SARS-CoV-2, astfel incat masurile care reglementeaza regulile de participare la viata publica si privata au ca scop reducerea transmisiunii comunitare prin reducerea participarii persoanelor cu privire la care nu se stie daca sunt infectate cu SARS-CoV-2 la intruniri in cadrul carora pot transmite acest virus, si nu au ca scop legal impunerea obligativitatii vaccinarii, acesta fiind motivul pentru care nu se analizeaza situatia persoanelor care nu se pot vaccina din motive medicale si nici utilitatea sau riscurile medicale pe care le prezinta vaccinarea la nivel individual.

Din aceasta perspectiva, faptul ca o persoana a trecut prin boala sau este vaccinata nu are nicio relevanta, de vreme ce ea poate fi infectata cu SARS-CoV-2 si il poate transmite mai departe. Din perspectiva transmisibilitatii virusului, aceste categorii de persoane se afla in situatie similara cu categoriile de persoane care nu au fost nici vaccinate cu schema completa si nu au trecut nici prin boala sau au fost vaccinate si au trecut prin boala, dar perioada prevazuta de cele doua acte administrativ normative a expirat, toate avand capabilitatea de a transmite mai departe virusul.

O persoana poate obtine o crestere a imunitatii, insa aceasta crestere a imunitatii personale nu are ca efect direct eliminarea contagiozitatii acesteia in caz de infectare cu SARS-CoV-2.

Or, masurile dispuse prin actul administrativ criticat au legatura directa si exclusiva cu notiunea de protectie comunitara fata de transmiterea virusului si prevad, in scopul reducerii transmisiunii comunitare a virusului, un regim juridic diferit de participare la viata privata si publica pentru aceste persoane decat cel prevazut pentru persoanele care nu au trecut prin boala si nu s-au vaccinat, sau a caror perioada de la trecerea prin boala a expirat, sau care nu au completat numarul de vaccinuri necesar.

De altfel, singura justificare legitima ce poate motiva un astfel de regim juridic diferit al dreptului de libera circulatie este capabilitatea de transmitere comunitara a bolii, care la unele categorii de persoane nu exista si la celelalte, da, eventualele beneficii personale ce pot fi obtinute prin vaccinare si trecerea prin boala neputand constitui un temei justificat de a le acorda acestor persoane un regim de exercitare a drepturilor civile diferit.

Cum vaccinarea sau trecerea prin boala in intervalul prevazut nu elimina contagiozitatea persoanei eventual infectate sau reinfectate cu virusul in discutie sau o alta varianta a sa, asa cum se observa din chiar fundamentarile actului criticat si din situatiile statistice ale tarilor in care rata de vaccinare este mare (cum este, de exemplu, Marea Britanie, Franta), masurile care fac diferenta intre persoanele vaccinate si trecute prin boala si persoanele nevaccinate si netrecute prin boala si persoanele cu schema incompleta de vaccinare sau carora le-a expirat perioada de trecere prin boala, nu au o justificare obiectiva si legitima si nu constituie o ingerinta proportionala in drepturile ultimelor categorii de persoane, deoarece toate aceste categorii de persoane se afla in situatii similare din perspectiva transmisiunii comunitare a virusului.

Beneficiile acordate prin intermediul acestor reglementari diferite pentru persoanele vaccinate par a fi doar recompense mascate pentru ca persoanele care s-au vaccinat cu schema completa si elemente de presiune cu privire la persoanele nevaccinate in sensul vaccinarii, instituirea unui astfel de sistem de recompense si/sau presiune fiind contrar sistemului normativ in vigoare, cu atat mai mult cu cat in Romania nu este reglementata obligatia de vaccinare, iar vaccinarea si imbolnavirea nu pot constitui o contraprestatie pentru recompense care sa constea in drepturi si libertati civile.

In concluzie, in absenta unor motive reale, factuale, sprijinite prin dovezi medicale acceptate statal sau la nivelul Uniunii Europene, a faptului ca persoanele vaccinate sau trecute prin boala nu mai sunt vectori de transmisibilitate a virusului SARS-COV-2, introducerea unui regim juridic diferit pentru persoanele vaccinate si cele trecute prin boala nu poate fi considerata ca serveste 'unui scop legitim', cu atat mai mult cu cat, din dovezile medicale accesibile consultarii publice, niciuna dintre aceste situatii nu are drept efect automat eliminarea contagiozitatii unei persoane infectate cu virusul SARS-COV-2, si, ca atare, aceste masuri nu pot avea drept consecinta reducerea raspandirii acestui virus de aceste persoane, astfel incat conduita paratului Guvernul Romaniei de a limita drepturile si libertatile civile ale persoanelor care nu au

trecut prin boala sau nu au realizat o schema completa de vaccinare fata de drepturile si libertatile exercitate de persoanele care au trecut prin boala sau au realizat o schema completa de vaccinare este doar o expresie a arbitrarului autoritatii, contravine prevederilor art.1 si 2 din legea 55/2020 si constituie exces de putere in definitia data de art. 2 al.1 lit. n din Legea 554/2004 ('n) exces de putere – exercitarea dreptului de apreciere al autoritatilor publice prin incalcarea limitelor competentei prevazute de lege sau prin incalcarea drepturilor si libertatilor cetatenilor'), drepturile astfel incalcate fiind drepturi vatamate conform definitiei date de art. 2 al.1 lit. o din Legea 554/2004 ('o)drept vatamat – orice drept prevazut de Constitutie, de lege sau de alt act normativ, caruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ').

Asa cum rezulta din articolul 4 din Anexa 2 la HG 1183/2021 (MASURI pentru asigurarea rezilientei comunitatilor) si din articolele 1 pct.4, 6, 6 indice 1, 6 indice 2, 9, 12, art. 2 al.1 pct. 2 si 3, art. 6 pct.1-3, 6, 7, 9, 10, art.9 pct.1, 2, 4, 6, 7, art. 11 al.2, art.12 al.3, 4, 6-9, art. 14, art. 14 indice 1 si art. 15 din Anexa 3 (MASURI pentru diminuarea impactului tipului de risc la HG 1183/2021), drepturile incalcate sunt dreptul la viata privata, dreptul la libera circulatie, dreptul la libertatea constiintei, dreptul la invatatura, dreptul de acces la cultura, dreptul la libertatea intrunirilor, dreptul la munca si la libertate economica, precum si dreptul la protectie al tinerilor si copiilor prevazut de art. 49 al.5 din Constitutie:

'Art. 49: Protectia copiilor si a tinerilor

(...)

(5) Autoritatile publice au obligatia sa contribuie la asigurarea conditiilor pentru participarea libera a tinerilor la viata politica, sociala, economica, culturala si sportiva a tarii'.

Potrivit art. 5 al.2 si 3 din Legea 55/2020:

'2)Masurile pentru asigurarea rezilientei comunitatilor sunt:

- a) evacuarea temporara a persoanelor si bunurilor din zona afectata sau posibil a fi afectata;
- b) acordarea de ajutoare de prima necesitate pentru persoanele si animalele afectate;
- c) efectuarea lucrarilor pentru modificarea de urgenta a mediului inconjurator si infrastructurii, stabilite de fortele de interventie pentru oprirea sau limitarea efectelor situatiei de urgenta;
- d) masuri de protectie a vietii si pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sanatatii persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolarii la domiciliu;

(3) Masurile pentru diminuarea impactului tipului de risc sunt:

- a) restrangerea sau interzicerea organizarii si desfasurarii unor mitinguri, demonstratii, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de intruniri, in spatii deschise, precum si a unor intruniri de natura activitatilor culturale, stiintifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, in

spatii inchise;

- b) restrangerea sau interzicerea circulatiei persoanelor si vehiculelor in locurile si, dupa caz, in intervalele orare stabilite;

- c) interzicerea iesirii din zonele stabilite si, dupa caz, in intervalele orare stabilite sau instituirea carantinei asupra unor cladiri, localitati sau zone geografice;

- d) restrangerea sau interzicerea efectuarii de catre operatori a transporturilor rutiere, feroviare, maritime, fluviale, aeriene sau cu metroul pe rutele si, dupa caz, in intervalele orare stabilite;

- e) inchiderea temporara a unor puncte de trecere a frontierei de stat;

- f) limitarea sau suspendarea pe durata determinata a activitatii unor institutii sau operatori economici;

- g) participarea cetatenilor si a operatorilor economici la unele activitati in folosul comunitatilor locale'.

Toate aceste tipuri de restrictii trebuie aplicate in conformitate cu prevederile art. 1 si 2 din Legea 55/2020 – si

anume: sa fie adoptate in scopul protejarii drepturilor la viata, la integritate fizica si la ocrotirea sanatatii (inclusiv prin restrangerea exercitiului altor drepturi si libertati fundamentale), sa fie dispuse cu respectarea principiului egalitatii de tratament juridic pentru situatii identice sau comparabile si sa fie proportionale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situatiei de risc si necesare pentru prevenirea si inlaturarea amenintarilor iminente la adresa vietii, sanatatii persoanelor, mediului inconjurator, valorilor materiale si culturale importante ori a proprietatii.

In speta dedusa judecatii, prin adoptarea masurilor criticate, masuri prevazute de actele normative in vigoare – Legea 55/2020 si Legea 136/2020 –, se instituie, cu incalcarea principiului egalitatii de tratament juridic pentru situatii identice sau comparabile, masuri preferentiale disproportionale de acces la manifestari ale vietii publice si private, bazate pe imprejurari care nu au un impact pozitiv demonstrat pentru prevenirea si inlaturarea amenintarilor iminente la adresa vietii, sanatatii persoanelor, mediului inconjurator, valorilor materiale si culturale importante ori a proprietatii.

Din aceasta perspectiva, masurile criticate contravin prevederilor art. 1 si 2 din Legea 55/2020 si sunt dispuse in mod nelegal, cu incalcarea principiului ierarhiei actelor normative si a prevederilor art. 4, 13, 77 si 78 din Legea 24/2000 privind tehnica legislativa.

Curtea retine, deci, ca, desi Guvernul are competenta legala de a dispune astfel de masuri, potrivit prevederilor citate ale Legii 55/2020, acesta trebuie, cu necesitate, sa respecte conditiile in care le poate dispune si care sunt stabilite prin Legea 55/2020, ceea ce nu s-a intamplat in cazul de fata, Guvernul extinzandu-si atributiile peste cele conferite de Parlamentul Romaniei si stabilind interdictii ale participarii la viata publica si privata in alte conditii decat cele pentru care era autorizat prin lege, incalcanad in acest fel principiul separatiei puterilor in stat.

Regimurile juridice diferite stabilite pentru persoanele care au trecut prin boala sau au facut schema completa de vaccinare, pe de-o parte, si persoanele care nu au trecut prin boala si nu s-au vaccinat, sau fata de care perioada de trecere prin boala a expirat, sau care nu au completat schema de vaccinare, sunt nejustificate obiectiv si sunt discriminatorii in sensul art. 2 din OG 137/2000, constituind un criteriu arbitrar care are ca scop si efect restrangerea, inlaturarea recunoasterii, folosintei sau exercitarii, in conditii de egalitate, a drepturilor omului si a libertatilor fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, in domeniul politic, economic, social si cultural sau in orice alte domenii ale vietii publice, potrivit cu care:

'Art. 2

(1) Potrivit prezentei ordonante, prin discriminare se intelege orice deosebire, excludere, restrictie sau preferinta, pe baza de rasa, nationalitate, etnie, limba, religie, categorie sociala, convingeri, sex, orientare sexuala, varsta, handicap, boala cronica necontagioasa, infectare HIV, apartenenta la o categorie defavorizata, precum si orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrangerea, inlaturarea recunoasterii, folosintei sau exercitarii, in conditii de egalitate, a drepturilor omului si a libertatilor fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, in domeniul politic, economic, social si cultural sau in orice alte domenii ale vietii publice.

(2) Dispozitia de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevazute la alin. (1) este considerata discriminare in intelesul prezentei ordonante',

persoanele care s-au vaccinat sau au trecut prin boala fiind in aceeasi situatie, din punct de vedere al posibilitatii de transmitere a virusului SARS-CoV-2, cu persoanele care nu s-au vaccinat sau nu au trecut prin boala.

De asemenea, Curtea constata ca prevederile criticate privesc drepturile la care se refera art. 1 al.2 lit. c), lit d) punctele i, ii, vii, ix, lit.e) punctele i, iv, v, vi, lit. f) si al. 3 si din OG 137/2000, potrivit cu care:

'(2) Principiul egalitatii intre cetateni, al excluderii privilegiilor si discriminarii sunt garantate in special in exercitarea urmatoarelor drepturi:

a)dreptul la un tratament egal in fata instantelor judecatoresti si a oricarui altui organ jurisdictional;

b)dreptul la securitatea persoanei si la obtinerea protectiei statului impotriva violentelor sau maltratarilor din partea oricarui individ, grup sau institutie;

c)drepturile politice, si anume drepturile electorale, dreptul de a participa la viata publica si de a avea acces la functii si demnitati publice;

d)drepturile civile, in special:

(i)dreptul la libera circulatie si la alegerea resedintei; (ii)dreptul de a parasii tara si de a se intoarce in tara;
(iii)dreptul de a obtine si de a renunta la cetatenia romana; (iv)dreptul de a se casatori si de a-si alege partenerul;
(v)dreptul de proprietate;

(vi)dreptul la mostenire;

(vii)dreptul la libertatea de gandire, constiinta si religie; (viii)dreptul la libertatea de opinie si de exprimare;

(ix)dreptul la libertatea de intrunire si de asociere; (x)dreptul de petitionare;

e)drepturile economice, sociale si culturale, in special:

(i)dreptul la munca, la libera alegere a ocupatiei, la conditii de munca echitabile si satisfacatoare, la protectia impotriva somajului, la un salariu egal pentru munca egala, la o

remuneratie echitabila si satisfacatoare;

(ii)dreptul de a infiinta syndicate si de a se afilia unor syndicate; (iii)dreptul la locuinta;

(iv)dreptul la sanatate, la ingrijire medicala, la securitate sociala si la servicii sociale; (v)dreptul la educatie si la pregatire profesionala;

(vi)dreptul de a lua parte, in conditii de egalitate, la activitati culturale si sportive; f)dreptul de acces la toate locurile si serviciile destinate folosintei publice.

(3)Exercitarea drepturilor enuntate in cuprinsul prezentului articol priveste persoanele aflate in situatii comparabile.

(4)Orice persoana fizica sau juridica are obligatia sa respecte principiile enuntate la alin. (2)',

conduita paratului incalcand prevederile al. 4 din textul citat si prevederile art. 16 din Constitutie si art. 14 CEDO.

Ca urmare, avand in vedere toate aceste considerente, instanta va admite in parte actiunea formulata si va anula in parte HG 1183/2021 in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestui act administrativ normativ la serviciile si activitatile mentionate in cadrul hotararii contestate si al anexelor la aceasta, indiferent de persoana fizica sau juridica, de drept privat sau de drept public, care le asigura sau care le organizeaza, de prezentarea dovezii trecerii prin boala sau de prezentarea dovezii realizarii schemei complete de vaccinare.

Se retine ca reclamantul nu a criticat celelalte masuri instituite prin fiecare dintre cele 3 anexe la HG 1183/2021, ci doar instituirea starii de alerta. Mai mult, chiar acesta a apreciat ca masurile de protectie non medicale – purtarea mastii, igiena mainilor, igiena stranutului si a tusei, distantarea sociala, testarea, etc. – sunt masuri corecte de aplicat in cazul dedus judecatii.

Ca urmare, din perspectiva celorlalte masuri dispuse prin actul administrativ contestate, acestea se vor mentine, actiunea formulata urmand a se respinge.

In ce priveste utilizarea certificatului verde in conditiile stabilite prin HG 1183/2021, instanta retine ca masurile de utilizare a sa sunt legale in masura in care nu contravin considerentelor anterioare – si anume: doar in masura in care constata ca persoana beneficiaza de rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore sau a rezultatului negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infectia cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore, pentru toate celelalte situatii folosirea acestuia pentru a cenzura participarea la activitatile prevazute in HG 1183/2021 si cele 3 anexe la aceasta aparand ca nelegala si discriminatorie.

Fata de prevederile art. 61, art. 63 si art.65-66 C.p.c. si cele constatate anterior, instanta va admite in parte cererea de interventie accesorie in interesul intimatului, in masura respingerii actiunii.

Prezenta hotarare se va publica in Monitorul Oficial in eventualitatea ramanerii sale definitive, fata de prevederile art. 23 din Legea 554/2004”.

*** Cititi aici intreaga sentinta**

*** Cititi aici parcursul dosarului in instanta**

*** Cititi aici actiunea lui Daniel Ghita**